

ORAVECZ IMRE

Ókontri

(REGÉNYRÉSZLET)

26

A köz vegyesen fogadta Steve motorvásárlását. Sokaknak imponált, hogy megengedhette magának, de jó páran felesleges, úri luxusnak tartották. Mért nem jó neki a bicikli? Vagy mért nem jár gyalog, ha nem akar lóra ülni? Minek biciklivel, motorval menni oda, ahova az apostolok lován is lehet?

A következő beruházását már kedvezőbben ítélték meg. Ez traktor volt, összehasonlíthatatlanul nagyobb és mindenki szemében egyértelműen hasznos.

Későbbre tervezte, de nem várhatott vele tovább. Egészen a maga lábára kell állnia, önállóvá, függetlenné válnia, vélte. Tarthatatlan, hogy nem képes egymaga megszántani a földjeit, hogy segítségre szorul, hogy őszvel még két ekét, hordáskor meg legalább még egy fogatot kell munkába állítania. De így is elhúzódnak, sokáig tartanak ezek a munkálatok. Ám mindennél nagyobb súllyal esett a latba, hogy ez jelentős többletkiadással jár, hiszen a segítséget meg is kell fizetni, a rokonit is, még Ferenc bátyját is, aki kezdetben nem fogadott el pénzt, de most már várja.

Természetesen számolt, miután Pestről árlistát küldetett magának, és az is a beszerzés mellett szólt, hogy megtérül, nem mindjárt, nem egy-két éven belül, de hosszú távon mindenképpen. A bökkenő csak az volt, hogy földvásárlások és a motorvétel után nagyjából már csak annyi pénze maradt, mint amennyibe az a traktor kerülne, amelyet kinézett magának. Ahhoz ugyanis nem akart nyúlni. Azt házépítésre, fészekrakásra tartalékolta. Ezért hitelt vett fel a munkagépre. Az apja annak idején figyelmeztette, hogy aztán nehogy adósságba verje otthon magát, és maga is emlékezett rá, milyen nehezen szabadult meg a bankkölcsonnel terhelt Santa Paula-i háztól. Több éjszakát töltött álmatlanul, de végül a kedvező kamat, és az alacsony törlesztőrészlet döntött, és belevágott.

Magyar traktort vett, egy egyhengeres, kétütemű, izzófejes *HSC R30/35*-öst, a kispesti Hofherr-Schranz-Clayton-Shuttelworth gyár termékét, amelyet a népnyelv a Hofherr szót félre hallva csak *hoffernek* hívott. Jó, megbízható konstrukció hírében állt, bár kissé körülményes volt a beindítása, az izzófejesség ugyanis azt jelentette, hogy az orrán lévő izzófejet előbb vörösizzásig kellett hevíteni. Földmegmunkáló és vontatónak is használható változatban készült. A földmegmunkáló változatnak körmös kereke volt, a vontatónak gumibroncsos. A vontatóváltozatot választotta, és pótkocsit és ekét is vett hozzá. Nyersolajjal működött, és csekély karbantar-

tást igényelt. Addig nem látott ilyen traktort. Mielőtt átvette volna, megmutatták neki, hogyan kell beindítani, és tesztvezetés is volt, pótkocsi nélkül és pótkocsival is.

Nem magának kellett haza hoznia. A gyár szállította vasúton Recskig. Csak onnan jött lábon, Som-májon, Pet-kőn keresztül, vele a nyergében és Imre-Henryvel a pótkocsin, akít magával vitt, hogy ne legyen egyedül, ha útközben történne valami. Nem történt semmi, nem borultak fel, a gép jól vette az emelkedőket, és a fékek is jól vizsgáztak. Többször megálltak. Olyankor távolabb mentek tőle, mert alapjáratban is nagyon pöfögött, és nem értették volna egymás szavát. Steve-nek rémlett, mintha mesélte volna az apja, hogy amikor kamaszkorában gőzcséplőt vettek, ökrökkel húzatták át a hegyeken a vasútállomásra. A vasútállomás csak a recski lehetett, az út pedig az a földút, amelyiken most gyönnék. Milyen különös, gondolta, újabb egyezés közte és a nagyapja közt.

Jól benne jártak már a délutánban, mikor megérkeztek a faluba. Otthon lekapcsolták a pótkocsit, levették, majd ráakasztották az ekét, és Steve még aznap szántott vele Szagyiban. Azért ott, mert az volt legközelebb, és első alkalomra az ottani földje látszott ideálisnak. Teljesen lapos fekvésű volt, rétföld, laza. Imre-Henry a biztonság kedvéért megint vele ment, Mihály is szeretett volna, kíváncsiságból, nem látott még közletről traktort szántani, de etetési idő közeledvén nem tehetett.

Most nem kellett sokáig melegíteni, még nem hűlt ki egészen az izzófej. Steve-nek simán ment a vezetés továbbra is, de a szántásba még bele kellett tanulnia. Pesten elmagyarázták neki, hogyan kell, mikor mi a teendő, és meg is értette, de az csak elmélet volt, nem gyakorlat. Traktorról még nem szántott életében. Nem olyan volt, mint lóval, amely után csak megy az ember az eke szarvát fogva, és tartja a mélységet, a fordulóban meg ledönti az ekét, aztán felveszi, és újból beleereszti a földbe. Ez más volt, könnyeb is, nehezebb is. Más kellett csinálni, kormányozni, gázt tartani, előre, hátra figyelni, a fordulóban kötéllel – nem volt hidraulika – felhúzni, majd visszaereszteni az ekét. Mindez nem úgy ment, ahogy kellett volna. Úgyhogy Szagyiban elsőre görbére sikeredtek a barázdák, és itt-ott *parlagolt* is. Másnap azonban, mikor Szárazréten folytatta, már belejött valamelyest, és túrhető volt az eredmény. Még Mihály is, aki utána arra jött Dregolyból, elismerően nyilatkozott róla, pedig az nagyon kényes volt a hantok megfelelő átfordítására.

Így valóban rövidebb ideig tartott a szántás, és bár egyéb teendői is voltak, Júliával is foglalkozhatott végre.

Nem várt tovább a véletlen találkozásra. Annak a napnak a délutánján, mikor Mihállal Pipishegyen befejezték a vetést, megtisztálkodott, motorra ült, és tett pár kört a faluban. A Fucsko-szöget, ahol Júliáék laktak, kihagyta. Ha kint is lett volna az udvaron a lány, nem hívhatta volna csak úgy a kapuhoz. Nem illett volna. Nem volt legényember, sem a jegyese. A főutcán, a bolt mellett volt egy ház, amelyet zsidó háznak hívtak, mert egy Csillag nevű zsidó emberé volt, aki régebben a faluban lakott, de aztán a családjával Erdőkövesdre költözött. Annak a háznak a magasságá-

ban pillantotta meg Juliát, mikor másodszor is végig furikázott az utcán. A lány otthonról jöhetett, a Felvég felé tartott.

Lefékezett mellette, és két lábával kitámasztva leállította a motort.

– Jó napot!

– Jó napot! – viszonzta Júlia mosolyogva, és látszott rajta, hogy számított rá, hogy megáll, és megszólítja.

Fekete szoknyában, fekete blúzban volt.

– Hallottam, hogy motorbicikli jön. Nem néztem hátra, de tudtam, hogy maga az.

– Nem volt nehéz kitalálni, csak nekem van motorbiciglim a faluban.

– Attól még lehetett volna más, idegen is.

– Nem baj, hogy megálltam?

– Nem.

– Hogy van?

– Megvagyok.

– És maga?

– Én is. Visszaszokott már a falusi életbe?

– Ki se szoktam belőle.

– De Egerben azért más volt.

– Más.

– Sajnálom, hogy abba kellett hagyni az iskolát.

– Tudja, mért.

– Tudom. Az édesanyja halála miatt. Fogadja részvétem.

– Köszönöm.

– Ne haragudjon, hogy nem mentem el a temetésére, de nem tudtam, hogy ő halt meg akkor.

– Nem tesz semmit.

– Nehéz lehet most magának. Paraszti munkát végezni, és otthon az édesanyját is helyettesíteni.

– Magának se könnyű, egyedül, egy gyerekkel.

– Boldogulok.

– De sokat kell dolgoznia.

– Hát, van mit csinálni, bár most, hogy elvetettem, jobban ráérek majd.

– Akkor lehet, hogy legközelebb előbb összefutunk.

– Remélem.

– A templomban eddig is láttuk egymást.

– De nem tudtunk beszélgetni.

– Szeretne velem beszélgetni?

– Igen.

– Most beszélgetünk.

– Igen.

– Mennem kell – mondta Júlia –, bezár a könyvtár.

- Oda megy?
- Oda.
- Könyvért?
- Mi másért.
- Én is beiratkoztam már, mert szeretek olvasni, bár magyarul még lassan megy.
- Akkor gyakoroljon.
- Mit olvassak? Mit javasol?
- Most? Nem, majd máskor. Maga meg cserébe mesél nekem Kaliforniáról. Onnan jöttek, nem?
- De. És hol meséljek?
- Mondjuk, a könyvtárban, ha nyitva lesz.
- De ott csak suttogva lehet.
- Akkor elmegyünk egy barátnémhoz.
- Jó. De mikor lesz az?
- Nem tudom.
- Akarja egyáltalán, hogy legyen?
- Igen. No, Isten vele.
- Viszontlátásra.

Elég sokára, a szüreti felvonuláson találkoztak ismét, októberben. Olvasnivalóról nem esett szó, és a beszélgetés is kurtára sikeredett, viszont annál kecsgetetőbbnek bizonyult.

Steve is nézte Georgie-val a felvonulást. A főutcán, mert a főutca volt az útvonal. Addig mentek rajta az Alvég felé, míg fel nem fedezte Juliát. Az sem volt egyedül, a kishúgaival együtt várakozott a bolt előtt. Oda furakodtak hozzájuk.

- Jó napot.
- Magának is – felelte Júlia.
- Júlia, ő a fiam, Georgie.
- Ők meg a húgaim, Ilona és Regina. KöszönjeteK szépen Steve bácsinak és Georgie-nak.

A lányok, bár idősebbek voltak, mint Georgie, nem szóltak semmit, csak szégyenlősen elhúzódtak, de Georgie kivágott egy harsány szerbusztokot.

- Akkor maguk is itt vannak.
- Itt.
- Maga nem vesz részt a felvonulásból?
- Felvonuláson – javította ki Júlia.
- Köszönöm. A felvonuláson – ismételte meg Steve.
- Nem lehet, gyászolok, hiszen látja.
- Akkor a bálban se lesz máma este?
- Nem.

Közben odaért a menet. Az élén népviseletbe öltözött párok, lányok és legények haladtak, két oldalt libasorban pedig bőgatyás lovasok léptettek. A lányok fején pár-

ta, a legények kalapján árvalányhaj. Utánuk két-két lány jött, és nagy fürtöt formázó dróthálóra kötözött szőlőt hoztak rúdon a vállukon. Aztán megint kettő-kettő, de az ő rudjukról színültig tele borosüveg csüngött le, majd újból kettő-kettő, akik ismét szőlőt vittek hasonló módon. Utának ló vontatta platós kocsi gördült, amelyen szőlőprés volt férfiakkal, akik szőlőt préseltek. Ahogy nyomódtak össze a présben a szemek, az oldalán kibugyogott a must, és a csatornából a lyukon át egy kis dézsába ömlött. A kocsi után mindenféle jelmezes alakok következtek. Volt ott drótos tót, tojásszedő, vándorárus, koldus, üstfoltozó cigány, de még fülbevalós cigányvajda is cifra öltözetű feleségével és nagyszámú purdjával. Egy legény bohócnak öltözött, és kezében egy molnárkalács-sütővassal fel-alá futkosva ijesztgette a női nézőket, akik ettől sikoltoztak.

– Ki volna ez a bohóc? – kérdezte Steve.

– A Bögös Józsi – felelte Júlia.

– Hát a cigányvajda?

– Azt nem ismerem meg.

A jelmezesek után igazi cigányokból álló, muzsikáló banda lépkedett. Hivatalosan ők zárták a menetet, utána lehetett csatlakozni. És csatlakoztak is sokan a nézők közül, férfiak, nők, fiatalok, öregek, gyerekek. A húgai unszolására Julia is követte a példájukat. Steve Georgie-val nem, mert egy váratlan fordulat olyan örömmel töltötte, hogy egy pillanatra megfeledkezett erről az előttük is nyitva álló lehetőségről.

Még el sem hagyta őket rendesen a cigánybanda, amikor Júlia a füléhez hajolt, és ezt súgta:

– Legyék holnap koradélután Belső-Rácfalun. Ebédet viszek édesapámnak Csapálattra, és majd arra jövök vissza.

Ez olyan gyorsan történt, és úgy meglepte, hogy azt se tudta mondani, hogy rendben, mert mire felocsúdott, Julia már eltűnt a tömegben a húgaival.

Steve másnap ott volt Belső-Rácfalun. Délelőtt kukoricaszárat vágtak Mihállal Dolyinaárnyékon, de ebéd után nem ment vissza az öreggel. A földje végében állította le a motort, és úgy tett, mintha azért jött volna, hogy megnézze, kel-e már a búza, holott még korai lett volna, hiszen nemrég vetette el.

Jó idő volt, meleg, napsütéses, vénasszonyok nyara. Nyüzsgtek a bogarak, döngtek a darazsak, méhek, de azért már ütődöttség érződött a levegőben. Körülhordozta a tekintetét. Olybá tűnt, Belső-Rácfalun most rajta kívül nincsen más, aztán Macskahegy, a szőlőhegy felől mégis emberi hang és vödörzörgést ütötte meg a fülét. Megkésztet szüretelőkk voltak. Nem látta őket, mert a hegy túloldalán dolgoztak.

Oldalvást visszaült a motorra, és tekintetét Péterhegy felé irányítva várt. Arra, a mögött volt Csapálat, ahonnan Juliának kellett jönnie. Belső-Rácfalu közepéről, a patakon túlról nyílt az az oldalvölgy, de lejjebből vitt bele az út.

Nemsokára egy gyalogos nőalakot pillantott meg a völgy szájában. Nem gondolta, hogy Júlia az. Arra számított, hogy biciglivel jön. De ahogy közelebb ért, látta,

hogy mégis ő az. A pataknál letért a gyalogútra, átvált a hídon, és átvágott hozzá egy tarlón. Előbb kellett, hogy észrevegye őt, de nem adta tanújelét.

– Jó napot – mondta derűsen.

– Jó napot – felelte Steve. – Hát, csak így gyalogosan? Azt hittem, biciglivel gyön.

– Biciglivel Répástetőn át?

– Arra gyött, felülről?

– Arra.

– Ennyire szeret gyalogolni?

– Bírja a lábam.

– De ez nagy távolság.

– Mi ez azokhoz képest, amiket gyerekkoromban gyalogoltam, mikor a napszámba jártam az erdőre, csemetét kapálni?

– Napszámba járt gyerekkorában?

– Igen, Darnótetőre, Hosszúpatakba meg Csikójárásba.

– Hol van Hosszúpatak?

– Darnó és Vágás közt. Csikójárás meg még messzebb, a Mátrában.

– Ez itt nem a Mátra?

– De, csak mi azt hívjuk Mátrának, ami a Recski-Tarnán túl van.

– És mért kellett magának napszámba járni? Nem szorultak rá. Vagy akkor még úgy álltak?

– Nem kellett volna, de a szüleim azt akarták, hogy így is dolgozzak meg a staffírungomért. Azt a pénzt, amit kerestem, félre tették arra.

– Mi az a staffírun?

– Az, amit a nő hoz a házasságba, bútor, ruha, ágynemű, ilyesmi.

– Szóval, maga olyan fiatalon napszámba járt!

– Bizony, úgy nézzen rám.

Elhallgattak.

– Akkor most hova? – szólalt meg Steve.

– Menjünk fel Kishegybe. Tudja, melyik az?

– Az ott szembe, ni.

– Ott nem látnak bennünket. Zavartalanul beszélgethetünk, és közben élvezhetjük az őszi erdőt.

– Szereti az erdőt?

– Nagyon.

– Akkor pattanjon fel ide hátra, és induljunk. Tudom az utat. A darnóalji útról vissz fel a túloldalán. Láttam, mikor arra jártam.

– Nem, nem – mondta Júlia. – Látja ott lejjebb azt a gyalogutat, ami a földeken keresztül bevisz az erdőbe? Azon megyünk. De nem együtt ám, hanem külön. Előbb én, aztán maga, és találkozzunk bent a fák alatt.

– Rendben – felelte Steve, bár kissé túlzottan találta ezt az óvatosságot.

Úgy lett. Megvárta, amíg a lány leballag a gyalogútra, végig megy rajta, és eltűnik az erdőben, aztán maga is indult. Az erdő szélén szinte összeértek a mogyoróbo-korhajtások, de nem akadt fenn a kormány. Beljebb már tágasabb volt, és akadálytalanul lehetett motorozni.

– Na, most már üljön fel – mondta a motort le sem állítva.

– Hegynek fel? – kérdezte Júlia. – Fel bír ez menni kettőnkkel?

– Fel.

– De feljebb meredekebb, a nagy sziklák alatt meg a völgynek lejt az oldal, és ott rendes gyalogút sincsen, csak csupasz kő. Lecsúszunk.

– Ne féljen, csak kapaszkodjék erősen.

Julia felült. Bő szoknya volt rajta.

– Vigyázzék, nehogy a küllő bekapja a szoknyáját!

– Fent a nyergen, az elágazásnál van egy különálló sziklatömb. Ott álljunk meg!

– Jó – felelte Steve és gázt adott.

A motor bírta egy darabig kettes fokozatban, de amikor a nagy sziklák alá értek, megszűnt párkányszerű lenni a gyalogút, és valóban fennállt a lecsúszás veszélye. A kipufogócsövek okádták a füstöt, valóságos felhőbe burkolták őket, ami jó is volt, mert így nem lehetett látni a völgy fenekét, az alattuk tátongó mélységet. Júlia félelmében behunyta a szemét, és egy kezével önkéntelenül átölelte Steve derekát.

– Bocsánat – mentegetőzött, amikor a sziklatömbnél elengedte, és leszálltak.

– Legyen szerencsém máskor is – felelte Steve.

Júlia elpirult.

– Hát, jól felmelegedett a motor – jegyezte meg Steve. – Nézze, hogy forr a nyálam – és ráköpött a hűtőbordázatra.

– Régen mindig megálltunk itt – mutatott Júlia a sziklatömbre, amelynek lépcsőfokok voltak vájva az oldalába, a teleje meg lapos volt. Napszámból jövet itt fogyasztottam el az ebédmaradékot, hogy ne lássák otthon, hogy nem ettem meg mindent. Eldobhattam volna, de nem volt hozzá szívem. Meg gombázáskor is itt szabadultunk meg a törött gombától.

– Gombázik is?

– Már nem. Anyámmal gombáztunk, amíg élt. Apám ellenezte, rangon alulinak tartotta, pedig ő is szereti a gombát.

– Akkor ismeri a gombákat?

– Nem minden ehétőt szedtem fel, de tudom, melyik a bolond.

– Engem is megtanít gombázni?

– Megtanítanám, ha gombáznék még.

– Most taníthat, itt vagyunk az erdőn.

– Igen, de ősz van, nem ez a gomba szezonja, hanem a nyár.

– Akkor most felmászunk erre a kőre? – kérdezte Steve.

– Nem. Tovább megyünk, Kishegy-tetőre. Van ott fent egy lapos rét. A szajlai iskolából mindig oda vittek bennünket kirándulni. Olyan nagy, hogy a fiúk futballoz-

tak is rajta. Remélem, megvan még, nem fásították be. Ott sétálunk egyet, aztán felmegyünk a nagy sziklákhoz. Onnan be lehet látni az egész völgyet, aminek az oldalában feljöttünk, és Macskahegy hátulját is, ami szemben van vele. Meg jó ott fent lenni, olyan magasan, az ember szinte madárnak érzi magát. Jut eszembe, igaz, hogy Kaliforniában minden völgyet kanyonnak hívnak?

– Igen.

– Akkor is, ha nem olyan nagy, mint Grand Kanyon?

– Akkor is.

Ismét felültek a motorra. Steve Júlia iránymutatását követve letért a gyalogútról, és a fákat, bokrokat kerülgetve a nem túl vastag avaron felhúzatott a tetőre.

A rét megvolt. Egyenletes fűszőnyeg fedte, az erdészet szemléltomást kaszálónak használta. Steve leállította a motort a szélében, és elindultak rajta. Öreg tölgyes vette körül, de a szokásos bozótszegély nélkül, úgyhogy a fák közé lehetett látni. Nagy része már árnyékban volt, de a Darnó felőli oldalon egy széles sávban még sütötte a nap.

Júlia megállt, és maga elé mutatott.

– Körülbelül eddig volt a mienk, lányoké, innen pedig a fiúké. Így jelölte ki a tanító. A fiúk területe nagyobb volt, nekik nagyobb kellett a futball miatt. Mi csak üldögtünk a földön, vagy sétafikáltunk, énekeltünk, karéjban még táncoltunk is. Ők rohagáltak, rúgták a labdát. Néha átgurult hozzánk, és visszadobtuk nekik. Nem rúgtuk, lánynak nem illett labdát rúgni. Nem volt szabad átmennünk egymás területére, se elkóborolni az erdőben. Ha valamelyikünknek vécézhetnékje lett, be kell a jelenteni a tanítónak, és vinni magával egy másik lányt, aki figyel, nem lopakodik-e utána valamelyik fiú, hogy meglesse, amint letolja a bugyiját.

Mentek tovább.

– De ebédelni összeengedtek bennünket, és a tábortűznél is együtt ültünk. Mert az is volt, tábortűz, de nem este, hanem délután, fényes nappal, mert sötétedés előtt otthon kellett lennünk. A fiúk rakták, és ők is kezelték. Mi csak gallyat gyűjthettünk hozzá.

Júlia megállt.

– Itt, erre lehetett valahol a tűz. A fiúk szalonnát is akartak sütni mindig, de a tanító nem engedte, nehogy megszúrják egymást a nyárssal. Úgyhogy nyersen ették meg. Volt olyan lány is, aki szalonnázott, de a legtöbbünk kemény tojást evett hagymával. Én is. Mindig azt vittem napszámba is, főtt tojást. Istenem, mennyi tojást megettem. Akkor utáltam meg a kemény tojást. Igaz, a lágyat se szerettem.

Elhallgatott. Steve nem szólt semmit, pedig neki is eszébe jutott egy Magas Sespe-i osztálykirándulás, őt is meglegyintette a múlt.

Még nem értek a tisztás végébe, mikor véletlenül összeért a kezük. Júlia nem kapta el a kezét, sőt, hagyta, hogy még egyszer hozzá ütődjön Steve-éhez.

– Mondja, nem rossz, hogy abba kellett hagynia az iskolát Egerben?

Júlia nem válaszolt mindjárt.

– Nem lettem én attól kevesebb.

Steve szeretett volna mást is kérdezni ezzel kapcsolatban, de a lány arca elkomorult, és látszott, hogy nem szívesen beszél erről. Nem firtatta hát tovább a dolgot, és jobbnak látta, ha megvárja, amíg magától beszélni kezd valami másról.

– Nézze, ott! – kiáltott fel egy lila foltra mutatva, amely a tisztás árnyékos részén virított, közel a végéhez. – Őszi kikerics! Itt, fent, Kishegy-tetőn! Nem tudtam, hogy itt is nő. Van maguknál őszi kikerics? Úgy értem, Kaliforniában.

– Nincs, legalábbis nem tudok róla.

Oda mentek.

– És milyen sok. Nem egy vagy kettő, hanem egy rakás! – lelkesedett Júlia. Leguggolt, és végigsimított az egyik virág hosszú szíromlevelén.

– Szedjünk? – kérdezte Steve.

– Á, ne. Elhervad. Virág az egész növény, se külön szára, se rendes levele. Kár lenne mindjárt megölni azzal, hogy leszakítjuk.

Odébb makk hevert a fűben. Egy közeli tölgyfáról hullott oda. Julia felkapott kettőt.

– Magának adjam az egyiket?

– Igen.

Oda adta.

– Igaz-e, milyen sima és fényes?

– Az. A disznó is szereti.

– Ugyan, ne legyen már ilyen közönséges, hogy a disznó jut eszébe róla.

– Ettől hízik az erdőn, nem?

– Van makk Kaliforniában?

– Van, többféle is.

Steve a motor felé indult volna.

– Nem megyünk el a nagy sziklákhoz? – kérdezte Júlia.

– Elmehetünk – felelte, és hagyta, hogy a lány vezesse.

Betértek az erdőbe. Egy darabig felfelé mentek a fák alatt, aztán lefelé, mígnem megszűntek a fák, és egy kopár lejtőre jutottak, ahol már csak gyepp volt, aztán talaj sem, hanem csak szikla tele mállásfolyásokkal le egészen egy keresztben húzódó mellvédszerű nyúlványig.

– Na, azok ott a nagy sziklák – mutatott Júlia a lassabban magasodó ormokra. – Leereszkedünk oda. De vigyázzék, óvatosan, mert ha megcsúszik, csak a szikláknál áll meg, és megüti magát.

Ő ment elől, hol állva, hol guggolva, hol négykézláb háttal, de egyszer sem csúszva meg, és ügyesen kelt át a keresztnyúlványon is, mint egy zerge, míg Steve lába alatt többször megszaladt a mállás, a nyúlványon pedig beszorult a lába egy részbe, és ügyel-bajjal tudta kiszabadítani.

Volcanic tuff, állapította meg magában Steve, miután elhelyezkedett az egyik orom tövében, és jobban szemügyre vette a földtani képződmény anyagát. Megka-

parta a kezével. Erősen mállott. Aztán lenézett a mélybe. Láta lent az oldalt, ahol visszakapcsolt egyesbe, a völgyet, a völgyfeneket, szemközt a fákkal benőtt túoldalt. A völgy szája előtt egy hegyecske magasodott szőlőkkel, gyümölcsfákkal. A Macskahegy volt az.

– Na, hogy tetszik? – kérdezte Júlia.

– Szép. Jó magasán vagyunk. De még magasabban lennénk, ha egy-két ezer évvel előbb gyövünk, mikor ezek a sziklák sokkal magasabbak voltak, mikor még nem koptatta le őket az erózió. Akkor – az ég felé bökött – ott lennénk, tíz-húsz méterrel feljebb, és látnánk Belső-Rácfalut vagy tán még a Tarna-völgyet is.

– Igen, nagyon kopnak. Koptatja őket a meleg, a hideg, az eső, a szél. Gyerekkoromban is magasabbak voltak. Ez lesz belőlük, ni – mondta, és belemarkolt a mellette lévő málladékba. – *Sank* – és leszórta a mélybe.

– Ismeri a *sank* szót?

– Nem.

– Nahát. Ennek a neve, ni, ami itt így keletkezik, aztán ott köt ki lent a fenéken. Homok, sóder, de mi *sank*nak hívjuk. Betont lehet vele készíteni. A Tarnában is van. Az tisztább, de azt a vízből kell kiszedni, és szárítani. Ez az itteni meg készen van, csak fel kell rakni a kocsira, és haza vinni. Maga is innen visz majd, ha építkezik. Előbb-utóbb házat épít majd, nem? Nem lakhat örökké a máséban.

– Bizony nem.

Lopva megnézték egymást, előbb Steve Júliát, aztán Júlia Steve-et.

– Nem szédül, ha lenéz? – kérdezte Steve.

– Nem. Nem vagyok szédülős. És maga?

– Én se.

– Feljebb is mehetünk. Annak a tetejére – mondta Júlia, és egy alacsonyabb oromra mutatott. – Én már voltam ott.

– Ne menjünk, itt is jó.

– Szerintem is.

Egy cigány nő bukkant fel lent a gyalogúton hátival a hátán.

– Gombázó – állapította meg Júlia.

– Azt mondta, hogy ősszel nincs gomba.

– Van, de *cepe* olyan kevés, hogy nem érdemes a keresésével tölteni az időt.

Elhallgattak, mintha kifogytak volna a mondandóból.

Ültek egymás mellett, és nézték a szemközt rozsdálló erdőt.

Enyehe szél támadt, Juliának a homlokába fújta a haját, de nem söpörte ki belőle.

– Milyen barna már a tölgyfák levele – jegyezte meg Júlia.

– Meg sárga – egészítette ki Steve.

– Nem, a sárga nem tölgy, az gyertyán, vagy ahogy mink mondjuk itt: *gyurtyán*.

– Aha – nyugtázta Steve, és lopva Júlia kezére pillantott, amely ott volt mellette, egy arasznyira az övétől. A lány nyújtott lábakkal ült, az egyik keze az ölében hevert, de a másikkal támaszkodott.

Steve addig tolta feléje a kezét, amíg az hozzá nem ért. Julia nem vette el a magáét, megemelte kissé, és hagyta, hogy megfogja.

Így maradtak pár pillanatig, aztán Steve a kezét fogó kezével magához vonta Júliát, a másikkal pedig átölelte és meg akarta csókolni.

– Ne, ne itt! – bontakozott ki Júlia az ölelésből, de a kezét nem vette vissza, hanem erősen megszorította vele Steve kezét.

– Jöjjék! – mondta, és maga után húzta Steve-et az orom mögötti nagy hasadékba.

– Itt nem látnak meg bennünket – suttogta. A sziklafalnak vetett a hátát, és felkínálta a száját.

Csókolóztak. Steve higgadtan, komótosan, Júlia szenvedélyesen, fújtatva, de nem feledkezett meg magáról közben. Résen volt. Megengedte, hogy Steve az ágyékhöz szorítsa a hasát, de amikor a blúza alá akart nyúlni, hogy megfogja a mellét, megállította:

– Nem, azt nem! Nem vagyok rossz lány.

Mindamellettem nem sértődött meg. Visszahelyezte Steve kezét a derekára, és folytatták a csókolózást.

– Júlia – mondta Steve.

– Steve – felelte rá Júlia.

És attól kezdve néven szólították és tegezték egymás, és ilyen és hasonló kérdéseket intéztek egymáshoz: Nagyon szorítalak? Nem fázol itt az árnyékban? Rád adjam a kabátom? Ne ülünk inkább le? Megharaptalak? A te szád vérzik vagy az enyém? Nem zavar közben a hajam? Nyom a nadrágszíjcsatom? Érződik rajtam, hogy tegnap fokhagymát ettem? ...

De azután is kedvesek és gyengédek voltak egymáshoz, hogy kijöttek a hasadékból, visszakapaszkodtak a tetőre, és elsétáltak a motorhoz. Legfőképpen azonban megállapodtak, hogy mikor és hol találkoznak leközelebb, és az erdő szélén pedig, ahol Júlia leszállt, hogy gyalog menjen haza, úgy váltak el, mintha már egymáséi lennének, a lehető legbizalmasabb viszonyban, holott nem voltak, hanem csupán férfi és nő, akik tetszettek egymásnak.